

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXX 1. TRAVANJ BROJ 7
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Ja o! Previše Istinito!! (Ilustrirano)	463
Nedostojni Vječnog Života	463
Procijenili sebe Nedostojnima	465
„Posrednik Novoga Saveza”	466
Izvorni Abrahamski Savez	466
Dodana su Dva Saveza	467
Abrahamove Tri Žene	469
Pomirenje, a ne Posredovanje	470
Kroz Mnoge Nevolje Uči u Kraljevstvo	471
Ne Budite Zaboravni Čitatelji	473
Savez Zakona	474
„Isus Posrednik Novoga Saveza”	475

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

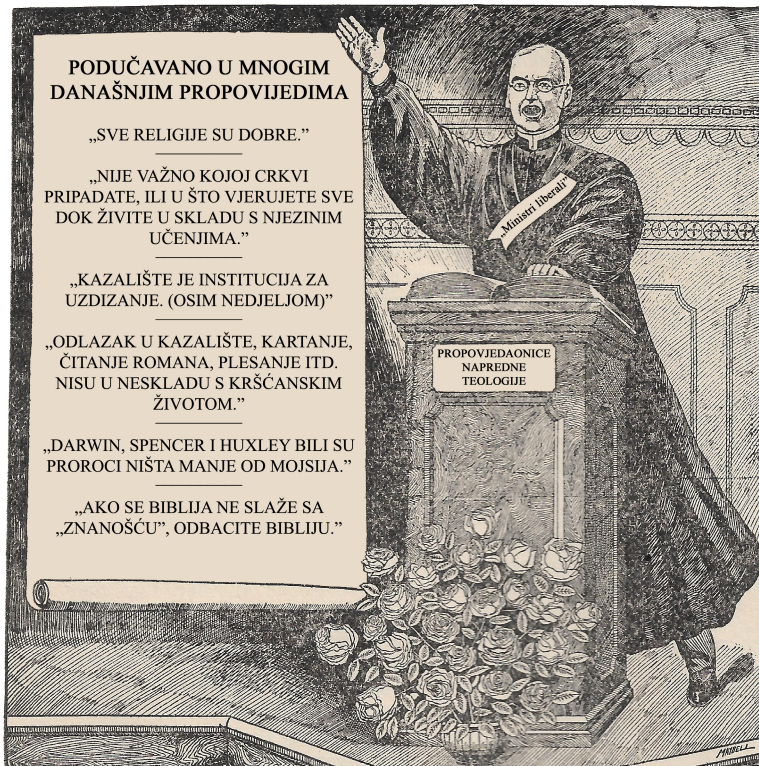
DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

JAO, PREVIŠE ISTINITO!!

NEDOSTOJNI VJEČNOG ŽIVOTA

– DJELA 13:13-52 – 9. SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Riječ Gospodnja objavljena je po cijeloj regiji.” – red. 49

IAKO je misionarsko putovanje tek bilo na početku, ova lekcija počinje s izjavom o tome što su „Pavao i njegovo društvo učinili,” dok je prije bila pripovijest o Barnabi i Pavlu. Barnaba je još uvijek bio „Sin utjehe,” još uvijek voljen i odobran od Gospodina, ali Pavao je bio njegova „posuda izabrana da nosi njegovo ime poganima,” a posebna Božja moć na njemu i kroz njega se odmah očitovala. Ako se time probudio duh ljubomore u Barnabinim grudima, bila je to velika pogreška. Vjerujemo da nije bilo – da je on još uvijek shvaćao da je njegov poseban talent za božansku službu bio u tome što je bio „Sin utjehe” – sada privilegirani pomoći, ohrabriti, utješiti svetog Pavla. Učiniti to značilo bi ispravno prepoznati Gospodinov nadzor nad njegovim vlastitim radom i radovati se što se njegova volja vrši. Slične kušnje dolaze pred svu Gospodinovu braću do danas – kušnje poniznosti, bratske ljubavi, pune podložnosti Gospodinu – vjere u njegovo vodstvo u vlastitom djelu. Ova su ispitivanja posebno teška za braću koja su istaknuta u Crkvi. Otuda apostolov poticaj: „Ne budite mnogi od vas učitelji, braćo, znajući da će čovjek (koji je učitelj – u svakom neuspjehu) primiti veću osudu.” (Jak. 3:1.) Niti se možemo žaliti protiv providnosti koja nas tako iskušava; nego moramo priznati ispravnost toga; da oni koji budu odabrani za slavne prednosti budućnosti moraju u potpunosti pokazati Gospodinu poniznost i apsolutnu odanost njegovoj volji, čak i u našim tajnim

Dok žalimo i osuđujemo prostituciju službe evanđelja i očiglednu nepoštenost tolikih lažno nazvanih „Kristovih veleposlanika,” ipak, nismo bez suosjećanja prema izopačenicima. Do sadašnjeg su položaja došli postupno. Najprije zavedeni „doktrinama đavolskim,” o besmrtnosti u mukama, postupno su izgubili svu vjeru u sva vjerovanja i u Bibliju. Ali trebali su kruha i maslaca i zaključili su da je sav svijet u zabludi i da oni, kao i drugi, mogu svijetu servirati zablude koje žele.

Možda čak sami sebe uvjere da mogu bolje služiti drugima širenjem zabluda nego propovijedanjem istine. Postupno njihov moralni osjećaj postaje umrtvljen sve dok ne prakticiraju prijevare s osjećajem da je to plemenito i oplemenjujuće.

Kako bi se svi koji razaznaju Istinu, ljepotu Božanske Riječi, trebali tome radovati i pažljivo rukovati njome, da ne izgube neprocjenjivi dragulj! Uskoro će se njegova vrijednost vidjeti kao nikada prije – dan će to objaviti.

Sa zlobom ni prema kome i milosrdem za sve, neka bi smo mi čije su oči razumijevanja otvorene prema svjetlu Jutra, bili vjerni Istini, bez obzira na to da li je ljudi slušaju ili ne slušaju.

mislima. Primjenimo svatko lekciju, sjećajući se apostolovih riječi: „Tko misli da stoji, neka pazi da ne padne.” (I. Kor. 10:12.) I opet, „Ponizite se, dakle, braćo, pod moćnu ruku Božju, da vas uzvisi u svoje vrijeme.” – I. Pet. 5:6.

Isti redak kratko kaže da je Ivan Marko napustio misionare, vraćajući se svojoj kući u Jeruzalemu. Što ga je dovelo do ovog pravca nije navedeno. Slabost srca, nedostatak vjere, nedostatak hrabrosti – neke su ga Protivnikove strijele očito pogodile. O tome svjedoči činjenica da ga sveti Pavao nije htio prihvatiti kao suputnika na budućem misionarskom putovanju. Međutim, očito je naučio vrijednu lekciju, budući da nalazimo da je na kraju bio vraćen u apostolovu naklonost, kao što je naznačeno u Kol. 4:10 i 2. Tim. 4:11. Dok se radujemo ovom oporavku, dobro je da odlučimo da takav put neće biti naš, već da, kao što naš Gospodin predlaže, nakon što stavimo ruke na plug, nećemo gledati unatrag, već juriti naprijed prema cilju.

Još jedna lekcija je da oni koji su nevjerni pod takvim uvjetima ne bi trebali biti ponovno primljeni, baš kao da su bili vjerni. Nedvojbeno je bilo na Markovu vječnu korist to što ga je sveti Pavao ukorio i odbio njegovo daljnje druženje na poslu sve dok nije pokazao dokaze razvijenijeg karaktera. Pouka o pomirenju također je vrijedna. Trebamo se sjetiti Gladstoneove opaske da „Nijedan čovjek nikada nije postao velik ili dobar, osim kroz mnoge i velike

pogreške”; također Waylandova primjedba: „Prošli sam tjedan vidio čovjeka koji nije pogriješio četiri tisuće godina. On je mumija u Egipatskom odjelu Britanskog muzeja. Jedini ljudi koji ne griješe su mrtvi ljudi.”

ZAPAŽENA PROPOVIJED ZNATNOG ČOVJEKA

Sljedeća istaknuta stanica misionara bila je Antiohija u Pizidiji, veliki grad, iako ne takva metropola kao što je Antiohija iz naše posljednje lekcije. (Bilo ih je u svih šesnaest Antiohija.)

Prva subota zatekla je Pavla i Barnabu u židovskoj sinagogi, prema njihovom običaju; jer su Židovi koji su čekali ispunjenje mesijanskih proročanstava bili najbolje pripremljeno tlo za evanđeosku poruku; barem što se njihovih glava tiče. Ušavši s ostalima, zauzeli su mjesta i, nakon molitve, poslušali čitanje dijela Zakona, izbor iz proroka od strane starješine skupštine, nazvanog „anđelom sinagoge.” Tada je došlo vrijeme za obraćanja rabina ili drugih učenih osoba. Službeni rabin prepoznao je Pavla i Barnabu kao inteligentne i kulturne ljude i poslao im je poruku da bi bili zadovoljni da koriste slobodu sinagoge, i daju narodu govor, ako su se osjećali tako raspoloženi. Tada je Pavao ustao na svoje mjesto, ne idući na javno mjesto. Pozdravljajući rukom, sveti Pavao je započeo svoj govor, rekavši da je imao nešto što bi trebali čuti svi Izraelci i drugi koji su poštovali Boga. Nastavio je s prekrasnim govorom, koji nas u nekim detaljima podsjeća na Stjepanovo obraćanje – koje je sveti Pavao bez sumnje čuo i odbacio. Njegov argument je bio:

(1) Da je Bog, koji je imao veliki blagoslov da podari čovječanstvu, izabrao naciju Izrael kao kanal za blagoslov; i da je njegova briga za taj narod, uređujući njegove poslove stoljećima, bila u skladu s ovom izvornom namjerom.

(2) Pokazao je da je, s vremenom, u tom Izraelskom narodu Bog dalje ukazao na izbor posebne obitelji kroz koju bi trebao doći blagoslov. Mesija je trebao biti Davidov potomak. A „sigurno milosrđe Davidovo,” koje će se ostvariti u Mesiji, značilo bi sigurno Božje milosrđe prema Izraelu kao narodu, jer će im Mesija doći kao njihov Kralj.

(3) Naposljetku, nakon stoljeća čekanja, Mesija je došao upravo u ovoj liniji podrijetla – kuće Izraelove – obitelji Davidove – Isus iz Nazareta. – redak 23.

(4) Isusovo mesijanstvo već je bilo priznato u znatnoj mjeri. – reci 24-26.

(5) Međutim, židovski narod kao cjelina, predstavljen svojim vladarima, ne obazirući se na svjedočanstvo proroka i ignorirajući Isusovu očitu čistoću, izvršio je njegovu smrt preko Rimljana. – reci 27-29.

(6) Isusovo mesijanstvo dokazano je njegovim uskrsnućem od mrtvih. To je bilo u skladu s

proročanstvima Svetoga Pisma i potvrđeno je brojnim svjedocima. (reci 30-37.) Obratite pažnju na odsutnost skandiranja i dreke u ovom govoru. Obratite pažnju na pozivanje na razum, logiku argumenta – činjenicu za činjenicom, svaku na svom pravom mjestu i redosljedu. Međutim, puko recitiranje ovih činjenica moglo bi malo postići. Apostol je iz činjenica izvukao veliku lekciju, najvažniju za njegove slušatelje, naime, da.

(7) Svi su bili grešnici i da je Isus, Mesija, svojom smrću postao Spasitelj grešnika. Kakav god bio njegov budući posao, već je radio za sve one koji su htjeli čuti poruku i srdačno odgovoriti.

Ovdje je još ispit ispravnog propovijedanja Evanđelja. Mora prepoznati grijeh, a ne tvrditi, kao što to čine evolucionisti, da „Ako je čovjek uopće pao, pao je gore”; da umjesto da ga Bog osuđuje kao grešnika, Bog odobrava čovjeka za njegova evolutivna nastojanja i uspjehe. Kristovo evanđelje prepoznaje izvorni grijeh i pad od Božje sličnosti, potrebu za otkupnom žrtvom, činjenicu da je Krist naš Otkupitelj i da „njegovim ranama možemo [biti] izliječeni”; da je njegovom smrću omogućeno naše pomirenje; a to pomirenje znači pokrivanje grijeha vjernika od Božjeg pogleda sada, njegovu prednost da uđe u Kristovu školu i bude pripremljen za nebesku slavu. Apostol je ukratko pokazao kako je na taj način omogućeno opravdanje od grijeha i otuđenje od Boga – opravdanje daleko veće i temeljitije od onoga koje su Židovi uživali stoljećima pod svojim Savezom zakona; jer njihovo je trajalo samo godinu dana i „Zakon ništa nije učinio savršenim”, dok je Isusova krv, primijenjena u korist vjernika, učinkovita za sve različite vrste i stupnjeve grijeha koji se mogu pratiti, izravno ili neizravno, do prvobitnog grijeha Adama, pod kojim je osuda prešla na sve.

UPOZORENJA EVANĐELJA

Primijetite pažljivo da Apostol nije rekao svojim slušateljima da će ih odbijanje njegove poruke osuditi na vječnu muku. Ni riječi o tome. Ali on im je citirao redak iz Starog zavjeta koji kaže: „Gledajte, vi koji prezirete, čudite se i nestanite! Jer u vaše dane činim djelo, djelo za koje ne biste povjerovali da vam ga tko ispriča.” – Djela apostolska 13:41.

Apostol također ne kaže da njegov citat objavljuje apsolutnu beznadnost za preziratelje kad nestanu. Proročanstvo samo kaže da će Božji plan biti objavljen i da će se svi koji su ga prezirali ipak čuditi tome i nestati ne iskoristivši blagoslove spasenja. Bog zna, ne mi, koliko je ovih preziratelja koji su, dok nestaju, sagriješili protiv dovoljnog svjetla da ih spriječi da ikad više dobiju priliku tijekom Milenija. Apostol nas uvjerava da je „Sotona, bog ovoga svijeta, zaslijepio umove onih koji ne vjeruju,” a Sveto pismo nas uvjerava da se bliži vrijeme kada će Sotona biti

„svezan” i neće više zavoditi ljude. (2. Korinćanima 4:4.) Isti nas apostol uvjerava da Bog hoće, kada Novi savez bude zapečaćen i njegov dobrotvorni aranžman inauguriran, „da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine.” – 1. Tim. 2:4.

U starijim rukopisima 42. redak glasi drugačije i ukazuje na to da se apostoli, nakon što su održali svoj govor, nisu zaustavljali (kao što je bio uobičajeni običaj) u sinagogama da saslušaju i odgovore na pitanja. Nakon što su prenijeli svoju poruku, radije su željeli da ona ima učinak na srca i da se rasprava koja će sigurno uslijediti može dogoditi na neko vrijeme. Prisutni ljudi, i Židovi i prozeliti, poticali su apostole da mogu čuti više o ovim stvarima. Jedna verzija implicira da su željeli te dodatne informacije tijekom tjedna; drugi, da će ga očekivati sljedeće subote. U sinagogi je bilo dosta onih koji su bili pobožni, i, naravno, još veći broj onih koji su bili samo formalni u svom bogoslužju. Pobožni su, kao i obično, bili zainteresirani za Istinu. Slijedili su misionare, koji su ih poticali „da ostanu u Božjoj milosti”, da shvate da su već bili primatelji Božje milosti kroz Zakon i proroke i da trebaju ići dalje i postići puno ostvarenje svojih nada, kroz Gospodinovo kontinuirano vodstvo, pokazujući da su dolazak i djelo našeg Gospodina bili samo daljnji udio u Božjoj milosti, u kojoj su oni već postali dionici, i da bi odbaciti to značilo odbaciti sve blagodati koje su im do sada darovane.

ZAVIST, ZLO GOVORENJE, SVAĐA, BOGOHULJENJE

Sljedeće subote bilo je veliko okupljanje da se saslušaju apostoli. Nije nam poznato jesu li govorili unutar sinagoge ili s njezinih stepenica ljudima okupljenima na širokom trgu. Međutim, nisu daleko odmakli u svom govoru sve dok nije došlo do prekida, proturječja, ljutnje i bogohuljenja od strane nekih od istaknutih Židova. Zavist je bila u osnovi svega ovoga. Njihovo propovijedanje nikada nije privuklo tolike mase, a osim toga, poruka koju su dali ovi apostoli tvrdila je da je nešto bolje od onoga što nudi judaizam, nešto bolje od Zakona i njegovih žrtava, blagdani i postova. Gle, kako Istina ispituje srca! Kako jedne privlači, a druge odbija! Kakav je neprijatelj Istini duh ambicije, ljubomore, zavisti! Kako tjelesnog čovjeka vodi u gnjev, zlobu, mržnju, svađu, zavist! I kako su interesi Novog stvorenja ugroženi s te iste strane! Kako je prikladna opomena svetog Pavla da svi koji imenuju Kristovo ime odbace gnjev, zlobu i svađu i djela đavolska i obuku se u blagost, strpljivost, ljubav, ako se želimo boriti u dobroj borbi i dobiti veliku nagradu!

Učinak na misionare bio je da ih ohrabri. Govorili su vrlo nježno, izbjegavajući sve kako bi izazvali predrasude i protivljenje; ali sada, kada se, usprkos svemu, pojavila opozicija i zaprijetila djelotvornosti

Istine, oni moraju biti hrabri. Moraju jasno navesti činjenice. Moraju pokazati zavidnim, zlobnim govornicima gdje su stali. Ljudima općenito, kojima su dominirali ovi vođe, također je trebalo pokazati liniju Istine. Apostol je sada izjavio: „Izvršili smo svoju dužnost dajući vama Židovima prvu priliku da čujete za ovu Božju milost, ali videći da je odbacujete od sebe i prosuđujete da niste dostojni vječnog života, obraćamo se poganima.”

PROCJENILI SEBI NEDOSTOJNIMA

Kakva je snaga u ovim riječima! Bog je tako uredio stvari tijekom ovog Evandeoskog doba da njegova Riječ Istine i milosti prosuđuje, testira, poštenje, iskrenost onih koji tvrde da su njegovi. Nije Apostol osuđivao njihova srca i govorio: Niste dostojni ove poruke. Odbijanje poruke pokazalo je da je slušatelj nedostojan u srcu. Svatko tko je tako odlučio dodao se je broju ili popisu onih koji nisu dostojni vječnog života pod sadašnjim uvjetima, pod sadašnjom ponudom vjere i poslušnosti. Koliko će njih imati daljnju priliku i hoće li im daljnja prilika išta koristiti ili ne, nije na nama da kažemo. Oni su u Gospodnjim rukama. Što god on učini za njih, bit će potpuno zadovoljavajuće za sve koji imaju Kristov um. Sigurni smo u

„Ljubav božansku, svu ljubav vrhunsku,”

i da će svakom članu Adamove rase dati punu, nepristranu kušnju za vječni život, kao rezultat otkupljenja koje je u Kristu Isusu.

Slično i danas neki koji čuju poruku odbacuju je s bijesom i zlobom, mržnjom i svađom. Oni malo shvaćaju da osuđuju sami sebe i dokazuju svojim predrasadama i nedostatkom sklada s pravednošću da nisu dostojni vječnog života. I jao! neki koji su kušali dobru Riječ Božju i snage budućeg doba i postali dionicima Duha Svetoga i bili zajedništvom kao učenici i subaštinci istog Tijela – neki od njih, poput Jude, ponekad povukli su se u sličnoj ljutnji, mržnji, zlobi, svađi, ogorčenosti, bogohuljenju, zlobnom govoru. Jao! bojimo se da je njihov slučaj beznadan što se tiče budućeg suđenja.

Bit će nam drago za sve što Bog ima za njih, ali podsjećamo se na riječi: „Nemoguće je obnoviti ih opet na pokajanje,” ako otpadnu od Istine, nakon što su je jednom vidjeli i uživali. Također je primjetno da takvi, u pravilu, gube svaki strah od Druge Smrti. Njihove oči razumijevanja ovoga, kao i na drugim značajkama Plana, potamni. Naša bi tuga za njima bila neizrecivo duboka da ne shvatimo da će „Gospodin suditi svom narodu” i da smo u danu koji nam je on navijestio – kada se treba dogoditi prosijavanje, protresanje i pročišćavanje njegovog naroda. Kada shvatimo da „on sve dobro radi” i da ne griješi, to nas uvjerava da smo u prošlosti mogli jako pogriješiti u pogledu stanja srca,

ili da se promjene karaktera mogu brzo izvršiti pod ugrizom, otrovom, ubodom, ponosom, zavješću, klevetom itd.

Zatim su misionari citirali proročanstva iz Gospodnje Riječi, u smislu da je svjetlo koje je prvo trebalo zasjati Izraelu također trebalo biti i za pogane, i da se spasenje koje je prvo bilo ponuđeno zavjetnom narodu tek treba proširiti na najudaljenije dijelove zemlje. Kako utješno! Kako zadovoljavajuće! Podsjećamo se na to, ali vrlo malo njih shvaća duljinu i širinu ovog velikog spasenja kroz jedino ime; da se tek treba proširiti na svako stvorenje, iako zahtijeva da Milenijsko Kraljevstvo donese ovo rašireno znanje i slavnu priliku.

Kad su pogani to čuli, obradovali su se i poštovali Riječ Gospodnju. „I povjerovali su svi koji bijahu određeni za život vječni.” Ovo ne znači da ih je Bog odredio da imaju vječni život, nego doslovno mnogi od njih koji su pripadali klasi i karakteru za koje je Bog namjeravao da imaju vječni život – oni su vjerovali.

„POSREDNIK NOVOG SAVEZA”

„I Isusu, Posredniku Novoga saveza, i krvi škropljenja koja govori bolje od Abelove.” – Heb. 12:24

NEKA draga braća izgleda imaju poteškoća u usklađivanju prijašnjih i naših novijih izlaganja o temi Novog saveza i njegovog Posrednika. Čini se da su stekli pomisao da su potonje prezentacije kontradiktorne prethodnima i da je stoga riječ o nekoj radikalnoj promjeni razmišljanja. Naprotiv, naši stavovi u pogledu činjenice nisu ni u kojem smislu ili stupnju promijenjeni. Još uvijek vjerujemo i naučavamo da je Krist umro za naše grijeha, da bez njegova djela otkupljenja ne bi bilo oprostjenja naših grijeha, a u budućnosti ni oprostjenja grijeha svijeta. I dalje tvrdimo da je sva vrlina, sva zasluga za grijeha u njegovoj osobnoj žrtvi, dovršenoj na Kalvariji. U čemu je onda promjena? Sada tek vidimo da već godinama koristimo pogrešne izraze kada izražavamo ispravne misli. Na primjer: Govorili smo o Isusu kao Posredniku Crkve, a trebali smo reći da je On Otkupitelj i Zagovornik Crkve i Posrednik svijeta, jer ovo drugo je Biblijska prezentacija. Govorili smo o sebi da smo blagoslovljeni odredbama Novoga saveza, dok nam jasnije svjetlo na tu temu pokazuje da su Izrael i svijet ti koji na taj način dobivaju Božji blagoslov, te da Crkva dobiva svoj blagoslov pod najpovoljnijim dijelovima izvornog Abrahamskog saveza, kojeg simbolizira Sara, a ne pod Zakonom (ili Hagarom) Saveza niti pod Novim (Zakonom) Saveza kojeg simbolizira Keturah.

IZVORNI ABRAHAMSKI SAVEZ

Apostol izjavljuje da je Bog unaprijed navijestio Evandjelje Abrahamu, rekavši: „U tvom će potomstvu biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” (Post

Ovdje postoji dobra misao koja se primjenjuje kao opće načelo, naime, prema Božanskoj pripremi, Istina i vjerovanje u nju, toliko su povezani da samo oni određenog sklopa uma mogu vjerovati, pod sadašnjim uvjetima. To uključuje misao da moraju imati određeni sklad s Bogom i pravednošću, te da moraju podložiti svoje umove Gospodinu, kako bi mogli biti poučeni od njega putem kanala koje on rado koristi.

Rezultat ovih napora bilo je široko rasprostranjeno priznanje Istine – Božje poruke – „Riječ se Gospodnja raširila po cijelom kraju.”

„Naprijed! Ne boj se i ne oklijevaj, Već
daj sve od sebe;
To je sve što anđeo može učiniti;
Ostalo prepusti Bogu; on je siguran,
I više voli tvoje zastave
Kad ih sile tame razderu u krpe.
Zakon duše je vječni trud,
I nosi čovjeka naprijed i gore zauvijek.”

28:14.) Apostol pokazuje da je izvorni Abrahamski savez sadržavao dva dijela, ili dva sjemena, predstavljena u dvije izjave, Tvoje će potomstvo biti, (1) kao zvijezde na nebu, i, (2) kao pijesak morske obale. Prvo spomenuto sjeme odnosi se na Krista – Isusa, Glavu, i Crkvu, njegovo Tijelo. Apostol to izriče i naglašava u Galaćanima 3:11,29. Abrahamovo duhovno Sjeme, poput zvijezda na nebu i sjaja nebeskog svoda, kanal je kroz koji će sekundarno sjeme dobiti svoj blagoslov. Sekundarno Abrahamovo sjeme, uspoređeno s pijeskom morske obale, predstavlja sve obitelji na zemlji, koje će na kraju doći u sklad s Bogom, tijekom Milenijskog doba. Kako je Abraham simbolizirao Boga, slika prikazuje dvije klase Božje djece, razvijene kroz Abrahama – Krista i Crkvu na duhovnoj razini postojanja i savršenu Restitucijsku klasu čovječanstva na zemaljskoj razini postojanja.

Apostol ukazuje na ova dva sjemena, jedno razvijeno pod vjerom, a drugo pod Zakonom i djelima. Prvo, duhovno Sjeme pod Abrahamskim savezom, sada je u procesu razvoja tijekom ovog Evandeoskog doba. Drugo, sjeme po tijelu, Restitucijska klasa, treba se razviti pod Novim savezom i njegovim Posrednikom, u skladu sa Zakonom i djelima i stvarnim savršenstvom, a ne računati samo vjerom. Njegov tip bio je Savez zakona, koji je imao Mojsija za svog posrednika, ali koji ništa nije doveo do savršenstva. Apostolove riječi su: „Stoga je (Abrahamov savez, koji pokriva Crkvu) od vjere, da bude po milosti; s namjerom da obećanje bude sigurno za sve potomstvo; ne samo za ono što je od Zakonu,

nego također i onome što pripada Abrahamovoj vjeri, koji je otac svih nas” – kao što će Jehova biti Otac svih spašenih, ne samo klase crkve, već i obnovljenog svijeta. Kao što je pisano, „Učinio sam te ocem mnogih naroda.” – Rimljanima 4:16,17.

Sve obitelji na zemlji, svi narodi koji će biti blagoslovljeni (na koje će blagoslov postati djelotvoran) time će postati djeca Božja, kojeg je Abraham predočavao. Za nadati se je, dakle, da svi možemo vidjeti da izvorni Savez sklopljen s Abrahamom uključuje sve što je Bog obećao dati, i Crkvi i, preko Crkve, onima u svijetu koji će primiti Božju milost, i to ne uzalud. Primijetite da nikakvi dodatni savezi nisu bili potrebni što se tiče Božanske odluke – sve je to bilo u izvornom Abrahamovom savezu.

DODANA SU DVA SAVEZA

Ako je izvorni Savez sadržavao Božansko obećanje u potpunosti, i za Crkvu i za sve obitelji na zemlji koje će biti blagoslovljene kroz Crkvu tijekom Milenija, zašto je Bog organizirao dva druga Saveza, naime (1) Savez zakona, uspostavljen na gori Sinaj s nacijom Izraela, s Mojsijem kao posrednikom, i, (2) Novi savez, koji slijedi i koji treba blagosloviti Izrael i svijet? Odgovaramo da su ova dva saveza dodana iz dobrog i dovoljnog razloga da dalje razjašnjavaju Božansku namjeru i, ispravno shvaćena, pomažu nam da razumijemo djelovanje Božanske ljubavi i pravde, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

(1) Savez zakona. Što je bio njegov cilj? Sveto Pismo odgovara da je to dodano Abrahamskom savezu kako bi se ispunilo vrijeme do dolaska obećanog Potomstva, na koje se izvorni Savez odnosio, i da je to bilo neophodno, zbog grijeha, kako bi visoki Božanski standard za Potomstvo mogao biti prikazan. Svakako je činjenica da je Savez zakona s izraelskim narodom učinio upravo tu uslugu. Postavio je standard koji je priznao Isusa i osuđivao sve druge. To je pomoglo u razvoju židovske nacije prema Bogu i prema pravednosti. Pomogao im je da se prilagode i pripreme za veličanstveni „poziv” Evandelja, kako im je konačno došlo, pozivajući ih u Božju naklonost i sunasljedstvo s Mesijom u slavnom Milenijskom Kraljevstvu, pod uvjetima vjernosti i slijeđenja stopa svoga Otkupitelja. Imao je blagotvoran učinak u tome što je, pod Božjim providnostima, židovski narod bio najnapredniji u pravednosti od svih naroda svijeta u vrijeme prvog dolaska našeg Gospodina, tako da je među njima nekoliko tisuća pronađeno sposobnih za prijenos od Mojsija na Krista. Nadalje, pripreme Saveza zakona predviđaju određene predodžbene transakcije i proročanstva koja su bila od velike pomoći duhovnom Izraelu tijekom ovog Evandeoskog doba, ilustrirajući nam u tipovima i sjenama Zakona, i izjavljujući kroz proročanstva, razna pitanja koja se

odnose na blagoslov Crkve tijekom ovog Evandeoskog doba i na blagoslov svijeta tijekom Milenija.

Ovaj konglomerat, ovo miješanje, stvari koje se odnose na dva Doba u pralikovima Saveza zakona je nekim umovima zbunilo stvari. Gospodin skriva stvari od nas kako bi u nama razvio potrebu da ih tražimo. Tako djeca Božja jačaju iz Istina, zbog poteškoća koje imaju u žvakanju istih, kao što je to s prirodnom hranom; oni koji temeljito žvaću dobivaju bolju hranu.

Stoga jasno imamo pred našim umovima misao da Savez zakona „ništa nije učinio savršenim” i nije dodao ni mrvicu izvornom Abrahamskom savezu, iako je dao određene predodžbene predznake u vezi s općim planom. Apostolov je argument da Savez zakona nikada nije trebao zamijeniti izvorni Savez. On to poprilično opširno razvija u Galaćanima 4:21-31. Apostol se obraća kršćanskim vjernicima koji su, iako su priznavali Krista kao izvornog nasljednika Abrahamskog saveza, osjećali da su na neki način još uvijek pod Savezom zakona, baš kao što su neki od nas neko vrijeme priznavali Krista i potpunost Abrahamskog saveza, a ipak nekako pretpostavljali, bez Biblijskog autoriteta, da nam je dodatno potreban Novi savez i da smo pod njim. Sada vidimo da Crkva, Tijelo Kristovo, nije ni pod starim Savezom zakona, koji je došao kraju, ni pod Novim (Zakonskim) savezom, koji još nije ni zapečaćen.

Ono što mi duhovni Izraelci imamo je uzvišeniji udio sunasljedstva s Kristom u Izvornom savezu predstavljenom Sarom, kao što apostol jasno izjavljuje u Galaćanima 3:29, „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo Potomstvo i baštinici prema tom obećanju.”

Svijet će dobiti sve svoje blagoslove i blagodati Restitucije kroz Novi (Zakonski) savez, drugi dodatak Izvornom savezu. Ovaj Novi (Zakon) savez još nije uspostavljen, jer Posrednik, koji ga treba inaugurirati i omogućiti da njegovi blagoslovi dopru do svakog člana rase tijekom Milenijskog doba, još nije dovršen. Novi (Zakon) Savez će biti inauguriran na kraju ovog Evandeoskog doba, i obuhvatit će cijelo razdoblje Milenijskog doba. To je nauk apostola u našem tekstu. Isus, naš Otkupitelj i Glava, njegov je imenovani Posrednik, zaslugom vlastite žrtve dovršene na Kalvariji. Mogao ga je zapečatiti i mogao je odmah započeti s radom, da Otac nije „predvidio nešto bolje za nas,” svoju Crkvu, svoju Zaručnicu koju je Bog unaprijed znao kao svoje članove. Ovo je „otajstvo,” da je Evandeosko doba bilo posvećeno razvoju „tijela” Mesije, Posrednika putem žrtve.

U 12. poglavlju poslanice Hebrejima, sveti Pavao nas upućuje na kraj ovog doba i na inauguraciju Novog doba, pod Novim (Zakonom) savezom. On pokazuje da je njegova inauguracija predočena u inauguraciji starog ili predodžbenog Saveza zakona. On povlači

kontrast između njih dvoje. Kad je uspostavljen Stari Savez zakona, Mojsije je sišao s brda i postavio ploče Zakona i poškopio ih krvlju, zapečativši Savez na neki način, a zatim je uzeo krvi i poškopio sav narod. To je bilo tip za ono što će se uskoro dogoditi. Veći Mojsije, Krist (Isus Glava, i Crkva, Tijelo) sići će s brda zastrt, skriven, jer čovječanstvo nije moglo podnijeti slavu blistave prisutnosti.

Inauguracija Saveza zakona izvršena je u predodžbeno vrijeme nevolje, potresa planine, straha i drhtanja ljudi. Antitip onoga što se dogodilo na gori Sinaj dogodit će se na gori Sion (Milenijsko Kristovo kraljevstvo) čim se završe „izbori” i otvori novo doba. Veliki Posrednik (Glava i Tijelo) pokriven velom, skrivajući slavu stanja duha, iznijet će Zakon i poškopiti ga svojom krvlju Novog (Zakona) Saveza – kao što je Mojsije uzeo krv i poškopio (Stari) Zakon Zavjet u tipu. Razlika je u tome što je Mojsije ploče Zakona poškopio krvlju junaca i jaraca, ali će veći Mojsije, Posrednik Novog (Zakonskog) Saveza, (simbolično) poškopiti Zakon antitipskom krvlju boljih žrtava (antitipovi junca i jarca) – „njegova vlastita krv” – ne samo Isusova dragocjena krv, nego i krv žrtava svih onih koje je on prihvatio kao „članove svoga Tijela”. Zatim, kao što je Mojsije poškopio sve ljude na gori Sinaj u tipu, tako će u antitipu, u većoj mjeri, Krist, Isus i njegovi članovi, tijekom Milenija, poškopiti sve ljude, to jest dovesti cijelo čovječanstvo u spoznaju Istine i na uvažavanje njihovih prednosti potpunog povratka u sklad s Bogom i njegovim Božanskim zakonima i propisima.

„NEŠTO BOLJE ZA NAS”

Nadamo se da nas je Gospodin blagoslovio velikom jasnoćom govora u obradi ove teme, i da svaki čitatelj može jasno razlučiti da se Božji Savez s Abrahamom prvenstveno odnosio samo na Sjeme obećanja i vjere, a simbolizirala ga je Sara, koja je rodila Sjeme. Savez zakona, Hagara nije rodila Potomstvo, ne uspijevajući ništa usavršiti. Novi (Zakon) Savez košta smrt Potomka kako bi se zemaljska prava prenijela natrag na prirodni Izrael i preko njih na svijet čovječanstva. I to tako, ne zato što Bog nije mogao učiniti drugačije, već zato što se Bogu svidjelo da to učini tako.

Dobro je apostol objavio da postoji „otajstvo” povezano s osobitim odnosom Krista i „Crkve, koja je njegovo Tijelo”. Ovo je otajstvo toliko zamagljeno da ga Židovi uopće nisu mogli vidjeti, osim nekolicine koji su doista bili Izraelci, i oni tek nakon što su bili prožeti Duhom Svetim na Pedeseticu. Čak i tada, kao što je sveti Pavao istaknuo, bilo im je teško shvatiti Otajstvo, da su i pogani trebali biti sunasljednici s njima u tim posebnim blagoslovima koji su pripadali Mesiji i malobrojnim vjernima, „samim izabranima.”

Tko spozna da je Crkva sunasljednica sa svojim Gospodinom; da će oni koji sada pate s njime također s njim kraljevati uskoro, ne bi trebalo biti poteškoća vidjeti da smrt Crkve, kao što apostol izjavljuje, „ispunjava ono što je iza Kristovih muka,” i da će samo oni koji tako imaju udjela u Kristovim nevoljama imati udjela u slavi koja će uslijediti. Nedostaju nam riječi koje bi ovu temu učinile jasnijom nego što je već navedena u Svetom Pismu. Ono što svatko od nas treba je prosvjetljenje očiju našeg razumijevanja, koje će nam omogućiti razaznati „dubine Božje.” Ali Sveto Pismo nas uvjerava da su te „duboke stvari” „misterija” samo za Duhom začete. – I Kor. 2:10,13.

Ovaj Sveti Duh je duh poniznosti i vjere i poslušnosti srca – i, koliko je to moguće, riječi i djela također. Vjerujemo da Zavjet pomaže mnogima da uđu u ovaj stav, gdje će biti bliži Gospodinu i tako imati obilniju naklonost, blagoslov i prosvjetljenje. Jedna stvar koju treba imati na umu je da bi naše žrtve bile bez zasluga ili vrijednosti; da je to samo zato što nas naš Otkupitelj prihvaća kao svoje članove i pripisuje nam svoje zasluge i naše žrtve ubraja u svoje vlastite – samo tako se bilo kakva zasluga pripisuje bilo čemu što možemo reći, učiniti ili žrtvovati.

Tko god jasno vidi gore navedeno, mora vidjeti da su tijekom ovog Evandeoskog doba grane trsa bile u procesu razvoja i da su dio njega; i da će samo dok budu donosili plodove Trsa biti zadržani kao njegovi članovi. Ova slika berbe Crkve, jednog trsa – Krista – lomljenja svega grožđa i skupljanja svega vina, slika je iskustava cijele Crkve.

Druga slika iste stvari gubi iz vida trs, a predstavlja naše sudjelovanje s Gospodinom po samoj čaši. Naš Gospodin, nakon što je sudjelovao u Čaši, dao ju je svojim učenicima, potičući ih da je svu popiju. Taj Pehar patnje i samozataje došao je do nas kroz osamnaest stoljeća, i još uvijek je s nama. To je proročka čaša, koja predstavlja sve žrtve i sve patnje svih članova Tijela Kristova, od Glave do najskromnijih članova.

Vjernici iz prošlosti su sudjelovali i Pehar je sada došao k nama, a Učiteljev glas još uvijek govori: „Pijte iz njega svi.” Uskoro će posljednja kap toga biti iskapljena i tada će patnje Crkve koja je njegovo tijelo – Tijelo Kristovo – biti dovršene. Odmah, kroz uskrsnuće, slijedit će slavna obećana „promjena.”

O toj čaši muke koju je Gospodin kušao i koju je predao svojim sljedbenicima i članovima rekao je: „Ovo je čaša Saveza Novog (Zavjeta) prolivena za mnoge za oprostjenje grijeha. Pijte iz nje svi.” Sudjelujte svi u tome. Nije na svijetu da pije iz te čaše Kristovih patnji. Ta je čast rezervirana za njegove svece. Oni jedini mogu sudjelovati sa svojim Gospodinom u njegovim patnjama. Ako bi u krvi Novoga saveza sudjelovali svi vjerni članovi Tijela

Kristova, kako bi sam Novi savez mogao biti zapečaćen dok svi članovi Tijela ne sudjeluju? Bilo bi nemoguće. Tko god jasno vidi ono što je „otajstvo” svijetu mora uvidjeti da Kristovo djelo u inauguraciji Novoga saveza nije moglo započeti prije nego što se usavrši njegovo vlastito tijelo, koje je Crkva. I prva, početna značajka inauguracije Novoga saveza je njegovo pečaćenje krvlju, a sva njegova krv još nije prolivena.

Ovo pečaćenje Novog (Zakona) saveza nema nikakve veze s otkupninom niti s našim opravdanjem. Nismo opravdani nikakvim Savezom, nego vjerom u dragocjenu krv Isusovu. Tko ne vidi da se nitko ne može opravdati vjerom pod Novim (Zakonskim) savezom? Zakon nije „novo” uređenje vjere, već „novo” uređenje djela. Stari savez zakona (djela) nije uspio samo zato što njegov posrednik nije mogao pružiti potrebnu pomoć. Savez novog zakona (djela) će uspjeti jer ima „boljeg Posrednika,” sposobnog vratiti do savršenstva i sposobnost za savršenstvo djela, svih koji hoće.

ABRAHAMOVE TRI ŽENE

Abraham je imao tri žene; Sara, njegova izvorna supruga; zatim kasnije, Hagara, Sarina sluškinja, koju je ona nagovarala na njega kao navodnu pomoć Bogu u provođenju Saveza, nakon dugog odgađanja i čekanja; i treće, nakon Sarine smrti, Abraham je uzeo Keturu za ženu, i s njom je imao mnogo djece, dok je s glavnom ženom i sluškinjom, samo po jedno. Apostolov jezik opravdava nas da ovu stvar smatramo alegorijskom ili predodžbenom. Sveti Duh, preko svetog Pavla, govori nam da je Sara predstavljala bit izvornog Saveza, a da je Hagara predstavljala Savez zakona. On objašnjava da je židovski narod bio u ropstvu pod svojim Savezom zakona i stoga antitipovima Išmaela, Hagarinog sina, te da su oni bili izbačeni iz Božje naklonosti, baš kao što su Hagara i njezin sin bili izbačeni iz Abrahamove obitelji božanskim uputama, i da tip bude potpun. Apostol uvodi ovu lekciju kako bi nam pokazao da Savez milosti, pod kojim se razvija Evandeoska Crkva, nema nikakve veze sa Savezom zakona; da su to dvoje bili odvojeni i različiti.

Hagarino dijete se neko vrijeme doista moglo činiti Sarinim djetetom, ali nije; kao što Sarino dijete, Izak, ni u kom smislu nije bio Hagarin sin. Apostolov argument je: „Dakle, braćo, mi smo, kao što je bio Izak, djeca obećanja” – izvorni Savez, a ne djeca Saveza zakona. Slično, zamišljamo, apostol bi im, kad bi danas pisao onima koji tvrde da su pod Novim savezom, predstavljenim u tipu Keturom, jasno rekao: „Ne možete biti djeca dvaju saveza, djeca dviju majki.” Ako ste djeca Saveza s Keturom u bilo kojem smislu ili stupnju, ne možete biti djeca Saveza sa Sarom; i ako ste djeca Saveza Sare, tada ni u kojem smislu ili

stupnju ne možete biti djeca Saveza Ketura, ili Novog saveza – koji još ne postoji.

„DJECA ZAKLETVE”

Izvorni Savez s Abrahamom, kojeg simbolizira njegova žena Sara, je onaj koji je Bog vezao zakletvom, a koji apostol opisuje u Hebrejima 6:13-20 i koji naziva „nadom postavljenom pred nas u Evanđelju” i našim „sigurnim i postojanim sidrom unutar vela.” Mi smo, dakle, djeca zakletve Božje, djeca „obećanja”. Naše oplodujuće obećanje, kroz Krista, za Novu prirodu, potpuno je drugačije od obećanja po kojem su Židovi začeti, kao kuća slugu; i potpuno različito od obećanja po kojima će obnovljeni Izrael i sve obitelji na zemlji biti začeti u ljudskoj prirodi kroz procese Restitucije, kao djeca Saveza Keture.

Koja je razlika između obećanja po kojima smo došli u Božju obitelj i obećanja po kojima drugi mogu doći u Božju obitelj nakon toga? Odgovaramo, razlike su doista vrlo velike. Bog se neće izravno baviti svijetom tijekom Milenija. On je sve povjerio svome Sinu, a Sin je, u skladu s Božanskim programom tijekom ovog Evandeoskog doba, prihvaćao kao svoje „članove” one koje je Otac „privukao” k njemu, dajući im duh posvojenja i dovodeći ih tako u novi duhovni odnos. Takva obećanja neće prevladati u začecu druge djece Božje, „drugih ovaca koje nisu iz ovoga stada.” Ova djeca zakletve ili djeca obećanja Božjeg posebno su „malo stado” kojemu se Ocu svidjelo dati Kraljevstvo, kako kaže Učitelj.

Na kojoj su osnovi, različitoj od one svijeta, oni prihvatljivi Bogu? Odgovaramo da će svijet biti prihvaćen tek kada dosegne stvarno savršenstvo, pod procesima Restitucije na kraju Milenijskog doba. Otac neće imati posla sa svijetom dok, budući da je čovječanstvo savršeno na kraju Milenija, Krist ne preda Kraljevstvo Ocu. Tada će ljudi pasti u ruke Boga živoga; ali biti savršeno sigurni, zbog svoje savršenosti, ako su u srcu odani Bogu i načelima njegove Vladavine.

Isus Krist (i njegova Zaručnica i Sunasljednik) će tijekom Milenija stajati kao „Posrednik između Boga i ljudi.” Sva komunikacija i odnos čovječanstva s Bogom mora doći do njih kroz Mesiju, a sve Božje ophođenje i odnos s čovječanstvom bit će u i kroz Mesiju. Koliko je različito od toga postupanje Boga s Crkvom ovog doba, „Abrahamovim potomstvom i nasljednicima prema obećanju.” Njih je „privukao” Otac, kao što Isus izjavljuje: „Nitko ne može doći k meni (sada), osim da ga privuče Otac koji me poslao,” i tko god dođe k meni, privučen od Oca, nipošto ga neću odbiti. (Ivan 6:44.) Neke od sljedbenika našeg Gospodina Otac je privukao k njemu prije nego što je dovršio žrtvu za grijeh na Kalvariji, a druge je privukao kroz Evandeosko doba; kao što Apostol

izjavljuje: „I onoliko koliko ih pozove Gospodin Bog tvoj.” (Djela 2:39.) Ovdje je preokret Božanske namjere. Evandeosku Crkvu, prema aranžmanu Abrahamskog saveza, Otac privlači Sinu, „dani su mu.” Svijet u sljedećem dobu Otac neće privući, nego će ih Gospodin Isus privući k sebi. „Ako budem uzvišen, sve ću ljude privući k sebi.” Čak i nakon što ih Sin privuče k sebi, mora ih kao Posrednik zadržati za sebe sve dok ih ne pouči, disciplinira, natjera njihova koljena da pokleknu i usne da priznaju, i poduči ih potrebnim lekcijama i dovede ih natrag na sve što je izgubljeno, prije nego što Otac ima bilo što s njima – na kraju Milenijskog doba.

Tko će reći da djeca slobodne žene, Sarinog saveza, nemaju veliku prednost u svakom pogledu u odnosu na Keturinu djecu, i ne samo da imaju bolji prijem od Oca, nego primaju izravno njegovo začecje duhom za duhovni nivo postojanja; kao što čitamo: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas po svom velikom milosrđu nanovo začeo za živu nadu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih.” (1. Petr. 1:3.) Ovo su njegovi „izabrani”. Kako kaže apostol: „Koje je unaprijed upoznao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina, da on bude Prvorodenac među mnogom braćom.” – Rimljanima 8:29.

GDJE JE RAZLIKA?

Zašto bi Bog trebao napraviti toliku razliku u svojim postupcima? Sigurno postoji logičan razlog povezan s tom stvari, ako ga možemo samo utvrditi. I sigurno je istina da „Gospodin Bog ne čini ništa osim da to objavi svojim slugama.” Da je cijelo čovječanstvo u srcu bilo „pravim Izraelcima” ne bi bilo potrebe za posrednikom i Novim savezom – Abrahamski savez bi bio sasvim dovoljan. Zbog toga što je svijet čovječanstva otuđen od Boga, buntovan protiv Božjeg zakona i ljubitelj grijeha, posrednički je rad neophodan. Veliki Posrednik (Glava i Članovi) nakon što izvrši „okajanje za grijehе svih ljudi,” na kraju ovog doba, uzet će sve ljude u ruke, i, kaznama i ispravicima u pravednosti, učiniti da svako koljeno klekne pokloni se i svaki jezik da prizna, u skladu s Božanskim uređenjem, ili će biti odsječeni u Drugoj smrti.

Svi ljudi su grešnici i svi su djeca gnjeva i pod božanskom osudom na smrt; ali postoje drugi aspekti u kojima svi nisu isti. Jedni mrze okove grijeha u kojima su spriječeni i žude za slobodom i pomirenjem s Bogom, dok drugi vole grijeh i otuđeni su od Boga. Bog nije u njihovim mislima. Ovdje, dakle, imamo temelj za razliku u Božjem ophođenju s dvjema klasama. On bilježi one koji su umorni i opterećeni; ove, što traže Boga, ne bi li ga kako našli, on je zadovoljan „privući,” tijekom ovog Evandeoskog Doba, kroz spoznaju Istine, do Isusa, da u njegovoj

ruci mogu biti opravdani i postati prihvatljivi, ako će, kao „članovi” njegova Tijela, sada patiti s njim. Tada će s vremenom kraljevati s njim. Bezbožnici nisu „privučeni” ili pozvani u posvećenje s uzvišenim pozivom ovog Evandeoskog doba, već su ostavljeni da se s njima pozabavi njihov Otkupitelj, kada će preuzeti Ulogu posrednika između Boga i ljudi – svijeta.

Ali nije li Sveto Pismo za vjernike objavilo da „Bili smo neprijatelji Božji zbog zlih djela”? I ne stavlja li nas to na istu razinu sa svijetom, u neprijateljstvu prema Bogu? Odgovaramo: Ne, postoji razlika. Svjetovne mase su neprijatelji protiv Boga, ne samo zbog toga što su njihova djela nesavršena, pa ih on ne može prihvatiti, nego također i posebno zato što su njihova srca otuđena od njega. Oni vole nepravednost. Vjernici, naprotiv, iako su neprijatelji zbog zlih djela, nisu neprijatelji u srcu, i Bog, koji čita srca, postupi s njima s tog stajališta i vodi ih Kristu, kako bi zasluga njegove žrtve mogla nadoknaditi nedostatke njihovih grijeha i njihova nesavršena ili zla djela.

Ali ne kaže li Apostol opet da smo „bili došljaci i otuđeni iz izraelske zajednice”? Da, mi, koji smo bili pogani, bili smo potpuno odvojeni i otuđeni od Boga, sve dok Krist nije došao, i preko njega smo našli pristup Božjoj naklonosti, dok je Židov imao određenu mjeru Božje naklonosti i priliku za razvoj, prije Kristovog dolaska. Tri i pol godine nakon Kristove smrti, kaže sveti Pavao, srednji zid podjele ili razdvajanja između Židova i pogana bio je srušen, tako da, u Božjoj providnosti, poganin poštena srca više nije stranac i tuđinac Bogu od svog židovskog bližnjeg.

POMIRENJE A NE POSREDOVANJE

Postoji razlika između pomirenja za grijeh i posredovanja između Boga i grešnika. Postoje određena značenja u kojima bismo mogli ispravno reći da je osoba koja je izvršila pomirenje za tuđe grijehе bila njegov posrednik, ali to nije biblijska uporaba riječi posrednik. Biblija govori o Kristu kao Posredniku Saveza, a ne kao Posredniku za grijehе. Koliko god je istina da je posredovao u pomirenju za grijehе svijeta, to nije biblijski oblik izjave. Za vjernike, kao i za sav ostatak svijeta, potrebno je izvršiti pomirenje naše grijehе, kao osnovu za naše pomirenje s Ocem. Ali vjernici su pod Savezom koji ne treba posrednika, kako jasno ističe sv. „Posrednik nije jedan.” (Gal. 3:20.) To jest, tamo gdje Savez ima samo jednu stranu, on nema, niti zahtijeva posrednika. Naprotiv, savezi koji imaju uvjete zahtijevaju posrednika, kao što je, na primjer, Mojsije bio posrednik Saveza zakona, a Krist je bio posrednik Novog saveza. Ispod oba ova saveza postoji uvjetna propozicija – „Ako budete činili te stvari, ja ću činiti ovu stvar. Ako budete slušali moje zakone i držali moje odredbe, ja ću vas blagosloviti,” itd.

Primijetimo pažljivo zašto izvornik, ili Sara Savez, „Majka svih nas”, nije trebao posrednika. Bilo je to zato što u njemu Bog nije dao uvjetna obećanja. Svi su bili bezuvjetni prema onome tko će postati Sjeme. „U tvom će potomstvu biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” U tom obećanju nema uvjeta, pa stoga posrednik ne bi imao što ispraviti. Sam se Bog obvezao izabrati tko će činiti Abrahamovo Potomstvo. Izabrao je našeg Gospodina Isusa da bude „Glava nad Crkvom, koja je njegovo Tijelo,” i unaprijed je odredio, i, u skladu s tim predodređenjem, izabrao i pozvao, tijekom ovog Doba, one za koje je želio da imaju privilegiju članstva u tom Sjemenu Abrahamovu. U vezi s tim nije bilo mjesta za posrednika, jer je Bog sam odabrao. Kao što je pisano, „vi ste Božje djelo.” „Sam vas Otac ljubi.” „Koga god privuče Otac, dolazi k meni.” „Nitko ne može doći k meni ako ga Otac koji me poslao ne privuče.”

DRUGI POGLED

Oni iskrena srca koji su sada „privučeni” od Oca su, doista, djeca gnjeva, i stoga, prije nego što mogu biti

KROZ MNOGE NEVOLJE UĆI U KRALJEVSTVO

– DJELA 14:1-28 – 16 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Svi su bogovi naroda idoli; ali Jehova stvori nebesa.” – Psa. 96:5

BEZ OBZIRA na uspjeh koji je pratio poruku u Antiohiji u Pizidiji, duh Protivnika probudio se u Židovima, koji su pokrenuli pobožne i časne žene (grčki prozeliti židovskoj religiji). Radili su temeljeno na svojim predrasudama, klevećući apostole i njihov rad i njihove motive. Te su žene zauzvrat imale utjecaj na poglavare grada, sve dok misionari konačno nisu protjerani. Sljedeća stanica im je bila u Ikoniju, oko 120 kilometara jugoistočno. I ovdje su prvo propovijedali u sinagogi Židovima, i veliko mnoštvo, kako Židova tako i Grka (židovski prozeliti), povjerovalo je. Ali ponovno su nevjerni Židovi djelovali na pogansko stanovništvo klevetama. Stoga su apostoli ostali tamo „dugo vremena,” vjerojatno nekoliko mjeseci, jer je bilo mnogo obraćenika koji su trebali pouku i jer je to bilo izvrsno polje rada u svakom pogledu. Međutim, na kraju su židovski poglavari u sinagogi i pogani na koje su oni utjecali skovali zavjeru za kamenovanje misionara i navodnih bogohulnika. Saznavši za to, apostoli su slijedili naredbu našeg Gospodina iz Mat. 10:23, bježati od progona. Njihovo sljedeće zaustavljanje bilo je u Listri, 32 kilometra dalje prema jugoistoku.

Kako se ljudska priroda ponavlja! Kao što je to bio Božji zavjetni narod – da, i poglavar sinagoge koji se protivio Evanđelju i maltretirao svoje slugе koji su im samo nastojali činiti dobro – tako su kroz čitavo doba navodni Božji slugе bili progonitelji svoje braće! I danas je tako! Klevete, lažna predstavljanja ne dolaze

primljeni od Oca kao sinovi, on ih predaje Kristu, i Kristovo prihvaćanje njih, ili opravdanje vjerom u njegovu krv (a ne vjera u savez) čini ih spremnima da se ponovno vrate Ocu, ako to još uvijek žele. Upravo za ove opravdane Apostol kaže: „Preklinjem vas, dakle, braćo, milosrđem Božjim, da svoja tijela prikazete kao žrtvu živu, svetu i Bogu ugodnu, što je vaša razumna služba.” Ako ih treba učiniti doista savršenima, trebalo bi ih ostaviti u rukama Sina za takvo djelo obnove koje je samo njegovo, i zadržali bi ih tijekom Milenija. Ali umjesto toga oni su opravdani vjerom. Njihova vjera u Krista, u zasluge njegove žrtve, potvrđena njihovim odbacivanjem grijeha, „uračunava im se u pravednost”, Isus je primijenio svoju zaslugu na njihov račun. Kada su se nakon toga potpuno posvetili da vrše Očevu volju, sve do smrti, i kada su bili začeti od Duha Svetoga kao nova stvorenja, postali su „članovi” Potomstva Abrahamova, članovi Posrednika Novog Saveza. Zatim su vjerom prešli na novu razinu, gdje im se ne pripisuje nikakav grijeh ili nesavršenost, sve dok ne ispune svoj zavjet posvećenja i „ne žive po tijelu, nego po duhu.” – Rim. 8:1.

od političara i svjetovnjaka, već od Gospodinovih nazvanih sljedbenika, neki od njih s velikim utjecajem. Još uvijek je istina da postoje „opasnosti među lažnom braćom” i da se Judin duh može očekivati sada, kao i tada. Kako ćemo primiti ove stvari? Ako nas obeshrabre ili odvrate u strahu, to bi dokazalo da nismo dostojni privilegija i časti Kraljevstva, koje se daju samo onima koji izađu, po milosti Gospodnjoj, „više od pobjednika”; onima koji dragovoljno, rado preuzimaju pljačku svojih dobara, svojih dobrih imena, zemaljskog ugleda, itd., radije nego da se dokažu nelojalnima Gospodinu i njegovoj braći. Niti smijemo uzvraćati uvredu za uvredu, niti klevetu za klevetu. Moramo strpljivo podnositi maltretiranje.

NEMA SINAGOGE – ALI ČUDO

Listra je bila glavni grad onoga što se zvalo donja zemlja. Njegovi su ljudi bili manje civilizirani nego na drugim mjestima koja su posjetili. Očito je tamo bilo malo ili nimalo Židova i nije bilo sinagoge. Propovijedanje ljudima bilo je na skupu.

Dok je sveti Pavao propovijedao, opazio je među svojim slušateljima čovjeka hromog od rođenja, koji je pažljivo pazio i, uvidjevši da ima vjere da može sudjelovati u iscjeljivanju, zapovjedio mu je: „Stani uspravno na svoje noge.” Čudo je zaprepastilo ljude, koji su u svom čuđenju počeli međusobno razgovarati, ali ne više na grčkom jeziku, već na lakonskom, koji misionari nisu razumjeli, govoreći da

su to bogovi u ljudskom obliku. Apostoli su se očito povukli u svoje stanove nakon čuda i bili su zapanjeni kada se, malo nakon toga, narod okupio da im prinese žrtve, nazivajući Barnabu Jupiterom, a Pavla Merkurom. Ljudi su imali određene tradicije o bogovima koji su sišli na Zemlju kao ljudi i to je nedvojbeno dovelo do njihovog izvanrednog odnosa prema misionarima.

Jedna od tih priča govorila je da su Jupiter i Merkur jednom posjetili upravo ovaj grad Lakoniju. Narod ih je smatrao skitnicama i odbijao ih je ugostiti, ismijavao ih je i maltretirao. Napokon su ih dva seljaka gostoljubivo primila u svoju kolibu, dajući im sve od sebe. Zauzvrat su bogovi njegovu kolibu pretvorili u veličanstveni hram, nad kojim su bili postavljeni kao glavni svećenici zemlje, dok su njihovi susjedi bili potopljeni u poplavi. Kip Jupitera stajao je pred Listrinim vratima i pretpostavljalo se da se ova priča svake godine ponavlja u slušanju ljudi. Razmišljajući o Pavlu i Barnabi kao o kasnijim manifestacijama istih bogova, zaključili su da je sada njihova prilika da im iskažu poštovanje i gostoprinstvo.

Sada je došlo iskušenje za misionare – takva iskušenja u ovom ili onom obliku prikladna su za sve koji se aktivno angažiraju u kršćanskom radu. Bi li primili štovanje naroda i zatim, kao bogove, nastojali ih poučiti da poštuju Krista kao pravog Sina Božjeg koji je došao s neba, koji je umro za otkupljenje svijeta, itd., ili bi odmah prekinuli postupak? Takva su iskušenja kod mnogih vrlo snažna: „Činimo zlo da bi dobro moglo uslijediti.” Mogla bi se predložiti slična iskušenja sadašnjeg vremena. Službenik bi mogao ploviti pod lažnim bojama, pod denominacijskim imenom, koje je pogrešno predstavljalo njegovo srce i koje je on krivo predstavljao. Mogao bi tako nastojati služiti Bogu i promicati Istinu, ali bi li to bilo mudro? Bi li se Bogu svidjelo da tako činimo zlo da bi moglo uslijediti dobro? Mislimo da ne. Istina može biti predstavljena što je moguće ljubaznije, suosjećajno, skladno, ali nikada ne može voditi dobru borbu pod plaštom licemjerja.

Isti princip vrijedi i za druge; poslovni čovjek može staviti svoje svjetlo pod čašu radi trgovine i uz obećanje samom sebi da će koristiti novac stečen u prosljeđivanju Istine. Ali bi li takav postupak bio prihvatljiv Gospodinu? Vjerujemo da nije. Neki utječu na neznanje o Istini ili na prezir prema njoj, kako bi mogli zadržati društveni položaj, i uvjeravaju sebe da postoji više od kompenzirajućih prednosti koje su povoljne za Gospodina, braću i Istinu, na putu kojem slijede. Vjerujemo da se pokazuju nedostojnima mjesta u „malom stadu” pobjednika. Načelo je široke primjene i to je načelo koje bi svaki od Gospodinovog naroda trebao vidjeti i jasno utvrditi u svom sudu, kako bi se mogao prema tome voditi.

POŠTENJE NAGRAĐENO KAMENJEM

Misionari su utrčali među ljude, odvrćajući ih od žrtvovanja i uvjeravajući ih da su obični ljudi poput njih samih. Obavijestili su ih da je njihova sama misija odvratiti ih od takvih djela neznanja i praznovjerja i ukazati im na pravog Boga, njegov pravi karakter i njegovo ispravno obožavanje. Oni im rekoše: „Radosnu vijest vam javljamo da se od ovih ispraznosti obratite Bogu živome, koji stvori nebo, i zemlju, i more, i sve što je na njima.” Mudrost odozgo vodila ih je da znaju da bi bilo beskorisno citirati Sveto Pismo Staroga zavjeta tim ljudima, koji o njima nisu ništa znali. Oni su, dakle, govorili o onome što su ljudi mogli razumjeti i shvatiti, i tako su postavili veličanstven primjer svima koji bi ikada trebali govoriti kao glasnici Gospodnji. Velik dio propovijedanja daleko je iznad glave slušatelja.

Oni su im predstavili Boga koji je stvorio nebo, zemlju, more i sav njihov sadržaj. Objasnili su da iako je ovaj veliki Bog uvijek bio zainteresiran za svoja stvorenja, ipak je do sada dopustio svim narodima da hodaju svojim vlastitim putevima nenaučeni, neobuzdani. Ipak, pružio im je izvjesne dokaze svoje stalne brige, na suncu i kiši, o plodovima zemlje i njezinim godišnjim dobima, pružajući tako čovječanstvu hranu i priliku za veselje i cijenjenje života.

Dan je samo djelić diskursa. Možemo pretpostaviti da je apostol ovdje, kao i drugdje, nastavio objašnjavati da vremena ovog neznanja o prošlosti, preko kojih je Bog prelazio ili na koje nije obraćao pozornost, sada završavaju; da je došla nova faza ili obrat njegovog velikog Božanskog plana. I sada se svi ljudi posvuda opominju da se pokaju, odvrte od grijeha, da se trude približiti Bogu u štovanju i poslušnosti, i da se nadaju vječnom životu u njegovoj pripremi. Nedvojbeno je objasnio da su temelji za ove nade i ove zapovijedi za pokajanje položeni u velikoj činjenici da je Bog dao svoga Sina da bude čovjekov Otkupitelj, a time i čovjekov Obnovitelj. Nema sumnje da im je objasnio da će svaki napor prema pravednosti, Istini i pobožnosti imati svoju nagradu, dok će svaki namjerni grijeh sigurno, u nekom trenutku, imati svoju kaznu, bilo u sadašnjem dobu ili u budućem dobu. Bez sumnje je također pokazao ljudima da je Božanski poziv sadašnjeg vremena namijenjen samo pozvati iz svijeta „malo stado” svetih Isusovih sljedbenika da budu njegova Zaručnica u Kraljevstvu.

Međutim, vjerojatno su samo nekoliko dana nakon toga neki drugi Židovi došli u Listru, revnosni poput samog Pavla iz Tarza da se suprotstave poruci o Nazarećaninu. Pomračeni ljudi, koji su jednog dana bili spremni prinijeti žrtvu svetom Pavlu kao bogu, nedugo potom, pod zavidnim klevetama koje je protivnik

raspirio, kamenovali su ga, a potom odvukli iz grada i ostavili da ga proždru zvijeri i ptice. Ali očito su neki učenici bili spremni, jer kao što čitamo, „Dok su učenici stajali oko njega, on ustade i dođe u grad; i sutradan je otišao s Barnabom u Derbu.” Takav čovjek s takvim duhom nužno je bio snaga kamo god je išao; sila za dobro, kao što je nekoć bio sila za zlo, jer sada je duh koji ga je energizirao bio posvećen, svet. Ovdje je pouka i primjer za sve nas koji ne smijemo propustiti. Mudro je zaključio da ne bi bilo mudro raditi više javnih poslova u Listri, sve dok je um javnosti u takvom vrenju. Učiniti to značilo bi samo navući nepotrebno progonstvo na učenike koji, mladi u vjeri, možda to i ne bi mogli podnijeti.

DERBA, ONDA PUT KUĆI

Očito je apostolu bila dana neka božanska moć, neka nadnaravna snaga, inače se ne bi mogao tako brzo oporaviti nakon kamenovanja. Objašnjenje je, prvo, nesalomljiva volja svetog Pavla, koja je ovladala njegovim tijelom i učinila ga svojim slugom; i drugo, Božanska suradnja koja mu pomaže da to učini. A neće li i kod nas biti znatno tako? Neće li vjera i hrabrost, revnost i odlučnost utjecati na našu sposobnost da pretrpimo i izdržimo kušnje i poteškoće života? I zar nam milost Gospodnja neće biti dovoljna? I bez obzira dopusti li da budemo oboreni doslovnim kamenjem ili simboličnim strijelama, gorkim riječima, zar nam nije u stanju pomoći, da ne budemo svladani?

Očito je propovijedanje u Derbi rezultiralo stvaranjem mnogih učenika. Zatim su apostoli okrenuli svoja lica kući – prema Antiohiji, Ekleziji koja ih je poslala kao svoje predstavnike. Tražeći ne samo povratak, već hrabri povratak istim putem kojim su išli, imali su priliku susresti se s učenicima na raznim mjestima i ojačati ih i ohrabriti na dobrom putu,

NE BUDITE ZABORAVNI ČITATELJI

Bili smo zapanjeni neobičnim izjavama nekih koji su trebali znati bolje – glede naše nedavne prezentacije u vezi sa Savezima. Oni izjavljaju da sada proturječimo našim prijašnjim prezentacijama, itd. Kao odgovor na njihove apsurdne izjave dva naša čitatelja su zatražila da ponovno objavimo donji članak, kopiran, doslovno, iz našeg broja od ožujka 1880. Također predlažemo ponovno čitanje „Tabernakulskih Sjena Boljih Žrtava,” knjiga prvi put objavljena iste godine. Kada vidimo da oni koji se protive „zavjetu” postaju duhovno slijepi za stvari za koje su tvrdili da vide godinama, to nam daje sve više poštovanja prema tom zavjetu. Jer, praktički, svatko tko se protivi Savezima protivi se „Zavjetu.” Iznijeli smo „Zavjet” kao korisnu rezoluciju, ne sluteći da će probuditi takvo neprijateljstvo koje će stvoriti raskol, ali očito je Gospodin tako namjeravao. – 1. Kor. 11:19. Slijedi navedeni članak:

„uskom putu.” Niti je bilo prijekora u njihovom propovijedanju. Nisu rekli vjernicima da će uskoro napredovati u svojim poslovnim interesima tako što će postati učenici Raspetoga. Nisu im rekli da će kršćanstvo pronaći put u društvene krugove bogatih i profinjanih. Naprotiv, njihova je poruka bila u skladu s riječima našega Gospodina: „U svijetu ćete imati nevolju. Ovo vam rekoh da u meni imate mir.” (Ivan 16:33.) Ponovno, „Ne čudite se, braćo moja, ako vas svijet mrzi;” (1. Ivanova 3:13.) „Blago vama kad vas zbog mene budu pogrdili i progonili i lažno protiv vas govorili svakojake zlobe.” – Mat. 5:11.

Tako čitamo da su, dok su putovali, „utvrdili duše učenika, potičući ih da ostanu u vjeri i tumačeći im da kroz mnoge nevolje moramo ući u Kraljevstvo Božje” – da je ovo Božansko uređenje za usavršavanje naših karaktera i za naše testiranje u pogledu naše sposobnosti za sunasljedstvo s našim Gospodinom. Ne zaboravimo, dragi prijatelji, da sadašnji zli svijet (doba) još nije zatvoren; da je Sotona još uvijek njegov knez i da je nevolja još uvijek cijena za mjesta na prijestolju! Očekujući ovo, progonstvo nas neće razočarati kada ga primimo. Kao i s našim Gospodinom, možemo otkriti da će „čovjeku neprijatelji biti ukućani” – njegov vlastiti narod, njegova vlastita nacija.

„Budi jak!

Nismo ovdje da se igramo, da sanjamo, da lutamo; čeka nas težak posao i puno života;
ne izbjegavaj borbu – suoči se s njom; to je Božji dar.

„Budi jak!

Nije važno koliko je nepravda duboko ukorijenjena;
Koliko teška bitka ide, dan koliko dug;
Ne padaj u nesvijest – bori se dalje! Sutra dolazi pjesma.”

TRI VELIKA SAVEZA

Zavjet je potvrđeni, nepromjenjivi sporazum. Bog je sklopio mnoge saveze s čovjekom. (Post 6:18; Jer. 33:20, itd.) Tri se, međutim, ističu vrlo istaknuto, budući da su u njima povezani svi najbolji interesi čovječanstva.

PRVO: Savez Božji s Abrahamom. Čini se da ovaj savez obuhvaća i uključuje blagoslov na prirodne tjelesne potomke, kao i na više, duhovno, Potomstvo, „koje Potomstvo je Krist; i ako ste Kristovo (tijelo), onda ste Abrahamovo Potomstvo i baštinici prema (ovom) obećanju.” Ako ovu misao imamo na umu, pomoći će nam da shvatimo puno značenje ovog Saveza. Duhovno sjeme se naziva „sjeme blagoslova” i „zvijezde na nebu.” Prorečeno je da će „oni koji mnoge obrate k pravdom sjeti kao zvijezde zauvijek.” (Dan 12:3.) A Isus sebe

naziva „sjajnom i jutarnjom zvijezdom.” Čini se da je ova misao imala veću težinu i značenje kod starih, koji su s praznovjernim poštovanjem gledali u zvijezde, vjerujući da one upravljaju sudbinama naroda i ljudi. Stoga vjerojatno ovaj dio saveza predstavljen zvijezdama označava nebeske vladare – Krista i njegovu Zaručnicu. Vjerojatno se misli na prirodne potomke kada se spominje „velika nacija” koja posjeduje „ovu zemlju” – Kanaan – za koju se kaže da je „pijesak morski.” Ovo predstavlja zemaljske ljude jednako jasno kao što zvijezde predstavljaju nebeske. Pročitajmo savez i vidimo da sadrži ova dva elementa, te da prepoznaje i prirodni i duhovni Izrael. (Post 12:2,3; 13:14-16; 15:18 i 22:16-18). Pavao nas uvjerava da je „potomstvo” o kojem se govori u ovom savezu Krist. (Gal. 3:16.) Tjelesni Izrael izgubio je ovaj, vrh ili najodabraniji dio saveza – duhovni. Kao što Pavao kaže (Rimljanima 11:7): „Izrael nije postigao što je tražio, nego su to dobili izabrani.” Ali gubitak ovog boljeg dijela ne oduzima ih u potpunosti od sudjelovanja u tom savezu. „Za braćo, da ne budete umišljeni sami prema sebi” (misleći da su sva Božja naklonost i savez oduzeti od njih i dati vama), „Želim da ne ostanete u neznanju ove tajne: da tvrdoća u određenoj mjeri ima dogodio Izraelu sve dok ne uđe punina pogana” (tj. dok nevjesta ne bude odabrana iz pogana i kompletirana). „I tada će sav Izrael biti spašen, kao što je pisano, Izbavitelj će doći sa Siona i odvratit će bezbožnost od Jakova,” i „Ovo je SAVEZ S NJIMA OD MENE, kada ću ukloniti njihove grijeh.” – Rim. 11:25 – „Diaglott.”

Iako su 1800 godina smatrani neprijateljima i zaslijepljeni za evanđelje, ipak su još uvijek ljubljani zbog očeva; jer darovi i poziv Božji su bez pokajanja (r. 29); tj., ovi zemaljski blagoslovi su za njih isto tako sigurni kao što su naši duhovni za nas, jer je Bog tako obećao ili sklopio savez, i nikada se ne mijenja. Dakle, vidimo širinu i veličinu Božjeg plana i uređenja – kako je prirodno sjeme odbačeno za vrijeme da se duhovno može razviti, koji, sa svoje strane, trebaju postati instrumenti za blagoslov prirodnog; kada budu pomilovani tvojom milošću; kada će „Izbavitelj doći iz Siona (duhovni Izrael – crkva) i odvratiti bezbožnost od Jakova” (tjelesni Izrael). Kad to vidimo, vidimo puninu ovog saveza s Abrahamom. Pokazuje nam što je Bog mislio kad je obećao da će Abrahamovo potomstvo biti moćno, posjedovati vrata svojih neprijatelja (mjesto moći i kontrole) i biti toliko iznad drugih da bi moglo „blagoslivljati sve obitelji na zemlji.” „O, dubino bogatstva mudrosti i spoznaje Božje! Kako su nedokučivi njegovi sudovi i nedokučivi njegovi putovi; jer tko je upoznao um Gospodnji?”

SAVEZ ZAKONA

je drugi savez koji želimo razmotriti. Bio je različit od Abrahamskog, po tome što je bio uvjetovan i

dvostran, tj. napravljen je između Boga i Izraela i prema njegovim aranžmanima Bog je bio dužan učiniti određene stvari, ako je Izrael učinio određene druge stvari. Ono s Abrahamom bilo je bezuvjetno. Bog je rekao: „Hoću” itd.; i iako je to bio Abrahamski savez, Abraham ni na koji način nije bio obvezan. (Obrezanje je uvedeno nakon saveza. – Rimljanima 4:10. To nije bio Abrahamski savez, nego u potpunosti Božji; i iz tog razloga nije imao posrednika. (Posrednik je onaj koji stoji između strana u sporazumu ili ugovoru, čija je dužnost paziti da obje strane ispune svoje dijelove saveza.) Umjesto toga, Bog se zakleo samim sobom da će držati svoj savez [Vidi oblik zakletve Post 15:8-18 i Jer 34:18-20.] „Zakon” se naziva savezom. [Usporedi Gal 3:17 i 4:24.] Bio je postavljen rukama posrednika (Mojsije, Pnz 5:5), što dokazuje da je sadržavao uvjete za njegovo ispunjenje; jer „posrednik nije od jednoga” (Gal. 3:20), ili, nije potrebno kada je postojala samo jedna strana u ugovoru, kao u slučaju Abrahamskog saveza.

Ovo (Zakon) nije bio dio prvog saveza, niti je bio sklopljen s ljudima svijeta, već samo s tjelesnim Izraelom – „I Mojsije sazva sav Izrael i reče im: Čuj Izraele...Gospodin naš Bog sklopi s nama savez na Horebu. Gospodin nije sklopio ovaj savez s našim očevima, ALI S NAMA, čak i s nama koji smo svi ovdje živi danas.” Pnz 5:1-5.

Da su Deset zapovijedi, posebno, i ceremonijalni zakon, uzgred, sačinjavali ovaj savez, jasno je iz čitanja ostatka ovog poglavlja. Sada se priznaje razlika između moralnog i ceremonijalnog zakona, ali to je od ljudi. Bog ih je nazvao jednim – „Zakon.” Ovaj savez zakona bio je naizgled osmišljen kao blagoslov za Izrael, no zapravo su osudili sami sebe dolaskom pod njega; jer je napisano: „Proklet [osuđen] je svaki koji ne ustraje u svim riječima Zakona da ih vrši.” Bog, dakle, nikada nije namjeravao da oni imaju koristi od ovog saveza jer, „djelima Zakona nijedno se tijelo neće opravdati pred njim.” Što je onda bio cilj ovog saveza? Postojala su dva cilja: prvo, pokazalo je da tjelesni čovjek kao palo stvorenje ne može živjeti u skladu s Bogom – ne može činiti ispravno ili biti pravedan. I konačno je dokazano i ilustrirano da se savršeni čovjek može držati Božjeg savršenog zakona, kad ga je Isus držao i time postao nasljednik zakonski kao i po milosti, svih priprema oba saveza.

DRUGO: Zakon je „određen zbog prijestupa, dok ne dođe sjeme na koje se odnosi obećanje.” (Gal. 3:19.) Bog je znao koji je najbolji trenutak i „u svoje vrijeme poslao je Sina svoga.” Zakon je uveden jer nije došlo pravo vrijeme za razvoj „potomstva” o kojem se govori u savezu s Abrahamom, a imao je za cilj spriječiti da Izrael postane degradiran poput drugih naroda, i djelovati kao ograničenje njihove tjelesne prirode, i odgajatelj samokontrole, itd. Bio je to „učitelj” koji ih

je, pokazujući im vlastitu slabost, pripremio da prime Isusa Krista kao svog opravdanja od stvari koje je zakon osuđivao. (Gal. 3:24.) I učinilo je upravo to. Do vremena kad je sjeme trebalo, pripremila je neke da prime Isusa.

TREĆE: Korišten je kao tip, ne Abrahamskog, već Novog Saveza, da ilustrira djelovanje i uvjete tog saveza, kao što ćemo uskoro vidjeti.

„NOVI SAVEZ”

Više puta se spominje u Svetom Pismu. Ne bi se trebalo krivo tumačiti kao Božji savez s nama – „sjeme;” ne, to je bio dio Abrahamskog saveza, i iako su u skladu jedan s drugim, oni nisu isti, niti je „novi savez” uopće sklopljen s crkvom. Ne počinje raditi sve dok duhovno sjeme, kao i tjelesna djeca, ne dođu u posjed onoga što im je obećano pod Abrahamovim savezom.

Ono je, poput zakona koji je bio njegova sjena ili tip, između Boga i tjelesnih ljudi – svijeta. Ako je, dakle, ovaj savez između dvije strane (Boga i svijeta), moraju postojati uvjeti koji obvezuju oboje; stoga mora postojati posrednik (kao u tipu) koji će biti odgovoran za ispunjenje uvjeta oba. Tko će, dakle, djelovati kao posrednik novoga saveza? Pavao neka odgovori: „Isus, posrednik novoga saveza”. [Hebr. 12:24.] Da, Isus, naša Glava, je jedan, i jedini, koji može neosuđeno stajati pred Božjim pravednim zakonom. U njemu Bog prepoznaje svog svetog Sina, odvojenog od grješnika, i u njemu čovječanstvo može, i uskoro će, prepoznati svog Gospodina, sada visoko uzvišenog, ali nekoć „čovjeka boli i vičnog boli, koji je, milošću Božjom, okusio smrt za svakog čovjeka” i „koji je vjeran Veliki svećenik”, sposoban suosjećati. Samo kroz njega svijet može ikada biti ujedinjen s Bogom – Njegovo veliko djelo je ujedinjenje. Udružiti će s Njim u ovom djelu svoju prokušanu i vjernu zaručnicu. Sada, koji su uvjeti ovog novog saveza? Oni su, kao u svojem tipu, zakon, radi i živi. Bog nikada ne može biti dio bilo kojeg saveza koji priznaje grijeh. Savršena pravednost [„Budite savršeni”] uvijek je bila uvjet pod kojim Bog priznaje ili komunicira s bilo kojim od svoje djece. Kršćani u današnje doba, iako ne pojedinačno savršeni, tako se i računaju, budući da su skriveni u Kristu, i kao udovi Njegovog tijela prekriveni su Njegovim haljinama pravednosti. Ali u nadolazećem vremenu, pripisana pravednost drugoga neće imati koristi, već će „svaki čovjek umrijeti za svoj vlastiti grijeh” [ne za Adamov grijeh], ili obrnuto, živjeti po svojoj vlastitoj pravednosti [savršenoj poslušnosti].

Može se, dakle, upitati: Na koji način će se novo doba pod novim savezom razlikovati od židovskog doba pod savezom zakona? Ako su uvjeti života poslušnost Božjem savršenom zakonu, neće li to rezultirati, kao što je učinio savez zakona, osudom svih

pod njim na smrt? Odgovaramo ne, teškoća je tada bila, ne sa zakonom, nego sa čovjekom. Čovjek, u svom palom, nesavršenom stanju, nije mogao održati „zakon uređen za život.” Ali uvjeti ovog novog saveza s Božje strane su da će čovjek biti doveden u stanje u kojem se može pokoravati savršenom zakonu i uvijek ga držati u svom srcu, kao što je zapisano, „Evo dolaze dani, govori Gospodin, da sklopim novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim... Ovo će biti savez koji ću sklopiti s domom Izraelovim nakon onih dana, govori Gospodin: Staviti ću svoj zakon u njihovu nutrinu i zapisati ću ga u njihova srca, i bit ću njihov Bog, a oni će biti moj narod, jer ću oprostiti njihovu krivnju i neće se više sjećati njihova grijeha.” „U one dane više se neće govoriti: 'Oci su jeli kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi', nego će svatko umrijeti za svoju nepravdu.” – Jer 31:31.

„I u onaj dan sklopiti ću za njih savez sa zvijerima poljskim i s pticama nebeskim i s gmizavcima zemaljskim i slomit ću luk i mač i bitku iz Zemlje.” (Hoš 2:18. Vidi također Jer. 32:37-41, Ezek. 37:26.) Jasno vidimo da je novi savez tek u budućnosti i također da će doći do velike promjene u stanju Izraela, koji ga, pod ranijem Zakonu, nisu mogli zadržati. Problem je tada bio u tome što su „oci [Adam i njegovi nasljednici] jeli kiselo grožđe grijeha, a djeci su trnuli zubi” tako da nisu mogli držati Božji Zakon; pa Dan Pomirenja je donesen u [evandeoskom dobu] i tijekom njega, oni, i svi ljudi, otkupljeni su od grijeha i prokletstva, kroz Isusa Krista, koji je, Božjom milošću okusio smrt za svakog čovjeka. Čovjek Krist Isus, svet, neokaljan, odvojen od grješnika, učinjen je prokletstvom za nas, učinjen grijehom [tj. s njim se postupalo kao s grešnikom] za nas, [on] koji nije znao za grijeh. I posljedično, nakon evandeoskog doba kada im je slobodno oprosteno za Krista i vraćeni su u stanje bezgrešne savršene muškosti, novi savez stupa na snagu. I s ovom mišlju slažu se Pavlove riječi [Rim. 11:27]. „Ovo je moj [novi] savez s njima koji ću sklopiti kad uklonim njihove grijeha.”

Narodi će također biti blagoslovljeni pod ovim novim savezom, tako što će postati „kćeri” Izraelu. „Dat ću ti ih za kćeri, ali ne po tvom (starom) savezu.” – Ezek. 16:61.

Vidjeli smo da za svaki savez prema kojem postoje obveze dviju strana, postoji posrednik, ili onaj koji stoji između jamstva ispunjenja njegovih uvjeta. Kao što je pod savezom Zakona Mojsije bio posrednik, tako je i

„ISUS POSREDNIK NOVOG SAVEZA”

I od njega Bog traži ispunjenje Zakona, a od njega Izrael i svijet traže sposobnost da se povinuje njegovim uvjetima. Zapamtite da mi, evandeoska crkva, ne dolazimo Kristu pod novim savezom, ni pod „starim”

savezom ili savezom Zakona, već pod savezom starijim od bilo kojeg od njih [Gal. 3:17], Abrahamskim savezom; kao dio „Sjemena.” „Ako ste Kristovo [tijelo], onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici prema (tom) obećanju.” – Gal. 3:29.

Kao što je predodžbeni ili Zakonski savez [ili „oporuka” – ista grčka riječ;] ratificirao ili zapečatio Mojsije, njegov posrednik, krvlju junca i jarca svake godine, tako je „novi savez” zapečaćen krvlju „boljih žrtava” [množina] koje su one predstavljale, naime: Krist – Glava i tijelo.

Mojsije je uzeo svežanj izopa i grimizne vune i time poskropio potvrdnom krvlju pomiješanom s vodom, kako knjigu (tip Zakona) tako i sav narod. (Vidi Heb 9:19.) Dakle, s Novim savezom on također mora biti potvrđen krvlju; i posrednik „Novog,” daje vlastitu krv (život) i glavu i tijelo, tijekom ovog evanđeoskog dana žrtve. I uskoro kada se dovrše bolje žrtve, ljudi će biti poskropljeni ovom krvlju čišćenja i čistom vodom istine. Poskropit će i knjigu (zakon) i ljude, dovodeći ljude u sklad s Bogom i stoga u sklad s njegovim Zakonom. Njihovi zubi više neće trnuti; više neće, kada bi činili dobro, naći zlo prisutno sa sobom; jer „Svi će upoznati Gospodina od najmanjeg do najvećeg” i „Spoznaja će Gospodnja ispuniti svu zemlju.”

Tko će vršiti škropljenje nakon što žrtve budu dovršene? Bio je to Mojsije u tipu; to će biti Veliki Prorok i Posrednik u antitipu – „Proroka će vam Gospodin Bog vaš podići od vaše braće, poput mene; njega ćete slušati u svemu što god vam bude rekao. I dogodit će se da će svaka duša koja ne čuje tog Proroka biti uništena iz naroda.” (Djela 3:22.) Ovo proročanstvo pripada „Vremenima obnove svega,” i Petar ga citira kao primjenjivo tamo.

Taj prorok ili učitelj – „Krist” – Glava i tijelo sada se „uzdižu” (na moć) i uskoro počinje djelo škropljenja i čišćenja čovječanstva; a duša (osoba) koja tada neće poslušati i biti očišćena bit će uništena. U tom dobu, grešnik star stotinu godina bit će odsječen, iako bi u toj dobi bio samo „dijete” – Iza. 65:20.

ABRAHAMOVE TRI ŽENE

Pregledajmo ukratko ove saveze kako su ilustrirani u tipu ili alegoriji. (Gal. 4:22-31.) Pavao je objasnio da je Abrahamova žena, Sara, bila tip saveza sklopljenog s

Abrahamom, misleći na „Potomstvo”. Kako su godine prolazile, a dijete nije dolazilo, počeli su tražiti ispunjenje na neki drugi način, a Hagara preuzima mjesto žene i rada sina, koji će očito biti nasljednik. Dakle, izvorno Božje obećanje je značilo Krista, ali On nije rođen do „određenog vremena”, a u međuvremenu je „Zakon” dan sa Sinaja, očito zauzimajući mjesto saveza, a pod savezom zakona tjelesno sjeme je bilo razvijeno – tjelesni Izrael. Ali Abrahamski zavjet nije propao, i nakon što je Hagarski zavjet iznjedrilo tjelesni Izrael (utjelovljen Išmaelom), pravo Abrahamovo potomstvo i nasljednik je rođeno, pod prvim (ili Sarinim) zavjetom; tj. Krist Isus i članovi Njegovog tijela – duhovni Izrael.

To je onoliko koliko Pavao nosi tip, jer govorimo samo o dva sjemena, prirodnom i duhovnom, i dva saveza pod kojima oni dolaze u postojanje. No, budući da nalazimo da će Bog sklopiti „novi savez”, „nakon onih dana”, prirodno se pitamo: Zašto ovaj novi savez nije bio simbol žene kao i druga dva? I nakon pregleda ustanovili smo da je tako ilustrirano. Okrećući se Postanku 24:67, čitamo kako Izak prima Rebeku u Sarin šator, i ona postaje njegova vjenčana žena, itd., ilustrirajući kako će naš nebeski zaručnik primiti svoju nevjestu na kraju njezina putovanja, i uvesti je u, i pridružiti je sebi u uživanju svega obećanog u prvom (ili Sarinom) savezu. Zatim čitamo: „Tada, opet, Abraham uze ženu, i zvala se Ketura,” ilustrirajući, što jasnije može tip, novi savez.

Svaki od prva dva saveza imao je samo jedno potomstvo: Prvi, „nasljednik svih stvari” (Izak – duhovni Izrael), a drugi, tjelesni Izrael, ljubljene radi Oca. Ali Novi savez (Ketura) ima šest sinova, što bi, uzeto s Hagarinim, bilo sedam – potpuni broj – što predstavlja da će sva tjelesna djeca biti razvijena pod Hagarom i Keturom ili „Zakonom” i „Novim” savezima. Ime Sara znači princeza, Hagar znači bijeg ili izgon, Ketura znači tamjan ili slatko; sve su značajne.

O, kako se naš savez – Kraljevski – uzdiže iznad svih ostalih! Ne zaboravimo da moramo umrijeti s Isusom, ako želimo ŽIVJETI i sudjelovati u slavnom djelu škropljenja i čišćenja svijeta u sljedećem dobu. „Da po smrti ... oni koji su pozvani dobiju obećanje vječne baštine.” – Heb. 9:15.

